

lagi konstitucionalizma osnovano korporacijo! Ako se takim prizadevanjem manjšine ustreže, bi to rušenje državnih korporacij s časom moralo v nevarnost spraviti organizacijo države same.

O vsem drugem opozarjamo na izjave, katere so storili o tem predmetu deželni poslanci in kmetske skupine našega okraja v deželnem zboru, izjavljamo, da se popolnoma strinjamo z nazori, katere so oni izrazili v visoki deželni zbornici.

Izvolitev lavantinskih škofov.

(Dalje.)

Novi škof se zdaj zopet povrnejo k svojemu altarju in tako oba škofa pri svojem altarju bereta sv. evangelje in vero.

Nekdaj so kristjani prinašali vina in kruha, kedar so prihajali k sv. meši. Duhovnik je iz darov odločil, kolikor je trebalo za sv. daritev; kar je bilo odveč, to je bil mešnikov prevžitek. V spomin te krščanske navade pri škofovem posvečevanju novi škof sam oskrbi darove ter se zbog tega pred darovanjem zopet poda pred škofa posvečevalca, ki sedeč pred altarjem, sprejema njegove darove.

Novi škof daruje dve sveči, dva kolača belega kruha in dva sodca vina, in sicer sodec belega in sodec rdečega ali črnega vina; sodca sta pozlačena a obroči so posrebrnjeni. Sveči novi škof daruje, da škofa posvečevalca zagotavlja, da bo vernim vedno prižigal luč sv. vere ter gojil v njih srcih gorečo ljubezen do Boga, a da bo tudi s svojim lepim izgledom syetil čredi, da bodo videli njegova dobra dela ter hvalili Očeta, ki je v nebesih. Hleba pomenita, da bo škof svojim vernim vsak čas lomil kruha besede božje, in jim bo zlasti tudi privoščil „živega kruha, ki je prišel iz nebes“. Vino slednjič, „ki oveseljuje srce človeče“, svedoči, da hoče posvečenec svojo visoko in težavno službo z veseljem opravljati, — Bogu v čast in v dušni blagor izročeni mu ovčie, da tako oveseli nevesto svojo — sv. cerkev.

Na to stopijo vsi štirje škofje pred tisti altar, pri katerem škof posvečevalec mešuje, in posvečevalec in posvečenec pri istem altarju nadaljujeta daritev sv. meše. Oba škofa imata le eno samo hostijo in eden in isti kelih. Kedar škof posvečevalec povzdiguje sv. hostijo in posvečeni kelih, kleči škof posvečenec tik njega in ponižno moli v podobi kruha in vina živega Boga.

Pri sv. obhajilu povžije najpred škof posvečevalec polovico posvečenega kruha in vina, in z drugo polovico pita mladega svojega brata in škofa, prav kakor če golob pita golobčeka. Škof posvečenec pa ne prejme sv. obhajila kleče, ampak stoji tik posvečevalca.

Pomenljiv je res obred, da oba škofa jesta isti kruh, da pijeta iz istega keliha ter tudi ob enem opravljata daritev sv. meše. Obred ponavlja molitev Jezusovo gledé apostolov, katere je on sam posvetil. „Sveti Oče ohrani jih v svojem imenu, katere si mi dal, da bodo eno, kakor tudi mi. Pa ne prosim samo za nje, ampak tudi za tiste, kateri bodo po njih besedi v mene verovali; da bodo vsi eno, kakor si ti oče v meni, in jaz v tebi“.

Ob konci sv. meše blagoslovi škof posvečevalec škofovsko kapo, in jo novemu škofu postavi na glavo, in isto tako rokavice, katere mu potem na roke natakne. Škofovska kapa, ki ima dva vrha, je podoba čudnih rožičkov, katere je imel svoje dni Mojzes nastavljene, ko je prišel s sv. gore, in spominja mladega škofa, da mu bo treba moči in zvestobe Mojzesove ter popolnega znanja sv. pisma starega in novega zakona. Rokavice imajo tudi svoj posebni pomen. Kakor je namreč mati Rahela svoje dni roke svojega ljubljence, sina Jakoba, zavila v kozličevo kožico, da bi bil podoben starejšemu svojemu bratu Ezavu ter tako dobil blagoslov svojega očeta Izaka, isto tako tudi novi škof stopi pred altar s pokritimi rokami ter se postavi pred obličje Očeta nebeskega, da bi po sveti daritvi za-se in za verne svoje zadobil njegov preobilni blagoslov.

Slednjič novi škof zapoje iz polnega srca „Te Deum laudamus“, in med prepevanjem hvalne pesni vodita pomožna škofa novoposvečenega škofa po cerkvi doli in gori, da ga ljudstvo vidi. Vrnivši se pred altar, da prvokrat slovesni škofovski blagoslov.

Zdajci še gre novi škof na epistelsko stran altarja, se obrne proti škofu posvečevalcu, se mu trikrat globoko nakloni, in tudi trikrat zaporedoma — vselej z višjim glasom — zapoje: „Na mnoga leta!“ Ko so naš premilostni škof zapeli pesen, jih je krasota cerkvenih obredov, visokost nove časti, pa tudi miloba škofa posvečevalca tako pretresla, da so obnemagali, in da so jim nadškof morali nasproti iti, da so jih potolažili.

Na zadnje se bere še evangelje sv. Janeza. Bere pa ga novi škof pri svojem altarji. In s tem je skončano škofovsko posvečevanje.

(Dalje prih.)

Gospodarske stvari.

Tržna cena za sadje.

Cena sadju na debelo je bila na Dunaji do 28. januarja ta-le: Jabolka: renete rjave 25—40 kr., za klg., renete rmene 25—40 kr., maršlanček štajarski 20—26 kr., vince (batulenke) 20—30 kr., jabolka za kuho 20—24 kr., grozdje 95—100 kr., orehi 24—40 kr. za klg.

Sevniške voščenke.

Več let uže sem namenjen drevo in sad, ki sluje pod imenom: Sevniške voščenke, nemški: „Lichtenwalder Wachsäpfel“, popisati in sestavek mojim rojakom na korist in v porabo objaviti. Vendar dosedaj manjkalo mi je izkušenj, opirajočih se na lastna moja opazovanja.

Na svojem sadovnjaku imam okoli 200 starših, doraščenih visokih dreves. Letos opazim — letina sadjarska je povprek slaba —, da je izmed vseh jabelčnih sort Sevniška voščenka najbolj branila se zoper kebra cvetličarja. Imam pa 6 velikih jabelčnih dreves voščenk, zasajenih na raznih prostorih sadovnjaka. Štiri izmed teh so lepo cvetela in sadu nastavila. Žraven stoječa druga drevesa so veliko lepše cvetela, pa cvetje jim je odpadlo in niso skorej nič jabelk imela. Voščenke omenjene bile so pa srednje-polne.

V poprejšnjih letih so voščenke obilno rodile, da je veje trebalo podpirati. Želeti bi torej bilo, da bi ovo jabelčno sorto vseobče sadili na spodnjem Štajarskem, kjer izvrstno prospera.

Gospod dr. Stoll opisuje voščenko v časopisu: „Oesterreichisch-ungarischer Obstgarten“, štv. 15, II letnik, na podlagi sadu, ki ga je vposlal grajščak g. Franc Lenček na Blanci nižje od Sevnice ob Savi. V istem letniku je g. Lenček v štv. 17. še nekoliko opomenj pridodejal. Objavim tukaj vse ovo popisovanje voščenk. Kar je v obročkih, to so moji dodatki.

Domovina: Jabelko voščenkino je znatne velikosti (7—8 tehta 1 kilo), velja kot izvrsten namizni sad, pa tudi kot tržna roba. Zori na spodnjem Štajarskem, od Brežic do Laškega, največ okoli Blance, Sevnice in Loke, pa tudi na spodnjem Kranjskem. Velja sploh kot jako izvrstno tržno blago. Poslali so jabelk voščenk uže na mnogo razstav, kjer jih pa sadjarji niso spoznali, na primer v Hamburgu l. 1883. To kaže, da razumnikom sadjarjem še niso bila znana. G. dr. Stoll jim je dal ime: Lichtenwalder Wachsäpfel.

Podoba: Jabelko, srednje-veliko, je navadno okroglasto, proti peceljnu malo izbočeno in nareja proti njemu gladko, vpognjeno ploskvico. Proti muhi pa je čedalje šibkejša nastavljeno (da se zabrani naglo znižavanje k muhi).

Čaša: zaprta, cvet majhen, volnast, kratko prišpičen. Dno čašino srednje-globoko.

Pecelj: kratek, lesen, rjav, nekoliko volnast. Jamica okoli peceljna precej globoka in vselej rjavkasta, kar je za to jabelko značilno.

Koža: ni vselej gladka, zvečinoma je mrogasta, svetla, na drevesu zelena, pozneje rumena, kakor vosek, malokedaj rudečkasta, pi-

kice so fino razsejane, diši prijetno. Če ga prerano z drevesa potrgamo, zgrbanči se jabelko.

Meča: je rumeno-bela, jako fina, vtrgljiva, sočnata, nikoli moknjata, okus prijeten, vinokiselnat.

Kedaj zori in v kaj se rabi? Poleg kalvila so voščenke bržčas najfinejši namizni sadež, meseca novembra dozori potrgani sad in se ohrani do velike noči. Vendar tudi v gospodarske svrhe so vrlo porabne voščenke in grof Attems pravi, da so najboljše sad za sušenje. (Konec prih.)

Sejmovi. Dne 6. februarja v Gornjem gradu in pri sv. Petru nižje sv. Gor. Dne 10. februarja v Konjicah in na Pilštani. Dne 12. februarja v Gomilicah. Dne 13. februarja v Šoštani in na Bregu v Ptui.

Dopisi.

Od Malenedelje. (Naše društvo.) V nedeljo, dne 12. januarja imelo je tukajšnje leposlovno bralno društvo svoj redni občni shod, račun in novo volitev odbora. Zbora udeležili so se skoraj vsi marljivejši udje društva tako, da skoraj nobeden od njih ni izostal. Iz poročila se je izprevidelo, da je društvo napredovalo in da je tudi denarni stan društva za preteklo leto bil v obče povoljen. Društvo imelo je skoraj vse slovenske liste naročene, ter „Slov. Gosp.“ celo tri iztise; in vsi ti listi naročujejo se tudi društvu za letos. Podporni udje društva bili so gg. Spindler, uradnik, nadporočnik Plavec, Gregorič, uradnik, Krajnc, koncipijent in učitelj gg. Porekar in Kosi, katerim vsem se je izrekla in se izreka prisrčna zahvala. Občni zbor je potem tudi gledé na vsestransko narodno delavnost, posebno pa na znanstvenem in leposlovnem polju volil svojim častnim udom g. dr. J. Vošnjaka, ter mu je vsled tega poslal potrebno priznanico. Zatem je sledila nova volitev odbora, v katerega so bili stari udje skoraj enoglasno voljeni in dnevni red bil je končan in zborovanje zaključeno. — Ker društvo ni nameravalo in tudi ni napovedalo veselice, bila je pri narodnem gostilničarju g. Blažu Korošcu pri dobri vinski kapljici prosta veselica. Navdušeni govor g. tajnika, ter lepe napitnice s prijetnimi ogovori na razne osebe g. L. Slana in drugih ter izborna petje nam je storilo, da je hitro pretekel nepozabljivi večer, za katerega se vsem, ki so k temu pripomogli, najsrčneje zahvaljujemo.

B.

Iz Vel. Pirešice. (Naša občina) vzdržuje dve ljudski šoli popolnoma in štiri deloma, ter izda zato na leto pri 600—700 gl. Pretečeno leto pa je stavila v Galiciji, kjer bode zanaprej dvorazredna šola, novo učiteljsko sta-